

[Aksel Larsen.]

den i øvrigt er nødvendige, den begrundet fuldt ud, hvad jeg har fremført i Gaar.

Dernæst vil jeg gøre Rede for de Ændringsforslag, mit Parti har stillet til Lovforslaget.

Vort første Ændringsforslag beskæftiger sig med Landarbejderne og de andre Fag, som ikke hørte ind under Overenskomsten af 31. Oktober 1939, men fik deres Forhold ordnet ved Voldgiftskendelse i Henhold til Loven af 30. Maj 1940. Jeg kritiserede i Gaar, at disse Fag, ganske specielt Landarbejderne, som ved den omtalte Voldgiftskendelse overhovedet ingenting fik, ikke kommer ind under det Lovforslag, vi behandler. Man kan ikke engang unde dem de 3 Kr. om Ugen i Tillæg.

Jeg kritiserede endvidere, at man vilde spise dem af med et Løfte, som det er gjort i Ministerens Tale og i Bemærkningerne til Lovforslaget, og henstillede, at man tog det ind under Loven. Det har man altsaa ikke kunnet blive enig om. Der gaar ganske vist Rygter om, at man syntes at være naaet til Enighed om, at i hvert Fald Slagteri- og Mejeriarbejdere, dog ikke Kontoristerne, skulde ind under Loven, men det er altsaa ikke blevet til noget. Man henholder sig til de vage Løfter, der gives i Ministerens Tale og i Bemærkningerne til Lovforslaget. Og det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen siger, at saa vidt han forstaar det, er der i Udvalget Enighed om, at der ikke skal gaa alt for lang Tid, inden man tager Sagen op ad Lovgivningens Vej, hvis de paagældende Arbejdere ikke skaffer sig noget Tillæg ved fredelig Forhandling.

Jeg vil gerne have at vide, hvor meget disse Udtalelser af Udvalgets Ordfører er værd; det havde i hvert Fald været mere sikkert, hvis det havde staaet i Betænkningen. Imidlertid skal jeg ikke hænge mig i det, hvis jeg kan faa en Udtalelse fra Venstres Ordfører, som har Tilslutning i hans Gruppe, om, at man er enig med det ærede Medlem Hr. Einer-Jensen i hans Opfattelse af Udvalgets Forhandlinger. Jeg efterlyser altsaa en Udtalelse fra kompetent Venstreside om, at man virkelig er enig om, at der ikke skal gaa alt for lang Tid, inden Sagen ordnes, og jeg vil helst have Udtalelsen konkretiseret med Henblik paa den umiddelbart forestaaende Roeseson, idet enhver kan sige sig selv, at det ikke har megen Interesse for Landarbejderne at faa Lønforhøjelse, efter at Roerne er taget op. Jeg beklager at maatte sige, at hvis jeg ikke faar en saadan utvetydig Udtalelse, giver jeg ikke meget for det ærede Medlem

Hr. Einer-Jensens Forklaring. Vi ved af mange smertelige Erfaringer, at det er Venstre, der bestemmer, hvad der maa ske og navnlig ikke ske inden for Samlingsregeringen, men vi mener under alle Omstændigheder, at vi hellere bør ordne Sagen nu ved Lov; man har een Gang for alle lagt disse Forhold ind under Lovgivningen, saa kan man ikke skubbe dem fra sig og sige, at de paagældende Arbejdere, som i Virkeligheden trænger mest af alle, vil vi ikke hjælpe nu.

Derfor har vi stillet Ændringsforslag om, at der til § 1 føjes et nyt Stykke, saalydende: „Arbejds lønninger, der er omfattet af den i Henhold til Lov Nr. 275 af 30. Maj 1940 afsagte Voldgiftskendelse, forhøjes ligeledes som i Stk. 1 angivet.“ Det vil altsaa sige, at alle disse Arbejdere, Landarbejdere, Skovarbejdere, Slagteri arbejdere og Mejerister, ogsaa kan komme ind under den paagældende Voldgiftskendelse, i hvert Fald ogsaa skal have den beskedne Lønforhøjelse, man her vil give dem, der var inde under Hovedorganisationernes Overenskomst af 31. Oktober 1939.

Vort næste Ændringsforslag gaar ud paa, at Stk. 2 i § 1 skal udgaa. Dette Stykke siger, at de, der har 80 Kr. og derover i Ugeløn, ikke skal have dette beskedne Løntillæg. Vi anser denne Bestemmelse for urimelig og foreslaar derfor, at det skal udgaa.

Vort tredje Ændringsforslag beskæftiger sig med dem, der er inde under Arbejdsfordelingen. Vi gaar ud fra de Synspunkter, jeg gjorde gældende i Gaar, at hvis Leveomkostningerne er steget saa meget, at det er fuldkommen umuligt for Folk, der er fuldt beskæftigede, at klare sig, uden at de faar 2 eller 3 Kr. mere om Ugen — og det maa jo være Regeringens og Regeringspartiernes Synspunkt —, maa det være lige saa umuligt eller egentlig mere umuligt for dem, der paa Grund af Arbejdsfordelingen kun har halv eller to Trediedele eller trekvart Ugeløn. Derfor foreslaar vi, at der i hvert Fald skal ydes disse saa megen Retfærdighed, at de faar det ugentlige Tillæg, til Trods for at de ikke arbejder fuldt ud. Vi mener, at som Sagerne ligger, maa Pengene tilvejebringes ved, at Arbejdsfordelingskasserne giver dem en ekstra Godtgørelse, og da det muligvis vil belaste Arbejdsfordelingskasserne for stærkt, foreslaar vi videre, at de Penge, som Arbejdsfordelingskasserne skal bruge til dette Formaal, skal stilles til Raadighed af Statskassen.

Vort fjerde og sidste Ændringsforslag